

Η πρώτη Κυριακή του Δεκεμβρίου στον Ιερό Ναό Αγίου Αθανασίου Μεσολογγίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου και στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 1 Δεκεμβρίου 2024, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#). Στην Θεία Λειτουργία έψαλλε η χορωδία της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής Μεσολογγίου «Άγιος Ιωάννης ο Κουκουζέλης» της Ιεράς Μητροπόλεως, υπό την διεύθυνση του Πρωτοψάλτη κ. Νεκτάριου Δροσοπαναγιώτη, Διευθυντή της Σχολής.

Κατά το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην αποστολική περικοπή της ημέρας, λέγοντας τα εξής:

«Εισερχόμεθα στον Δεκέμβριο, τον μήνα της Εορτής των εορτών, τον μήνα των Χριστουγέννων. Και ενώ ο κόσμος λαμπροστολίζεται και ετοιμάζεται να

αναζητήσει μία διέξοδο από την πνιγηρή καθημερινότητα στους φωταγωγημένους δρόμους και τις εορταστικές βιτρίνες των καταστημάτων, η Εκκλησία μας επιδιώκει να αναδείξει το βαθύτερο νόημα της μεγάλης αυτής εορτής και να ανανεώσει την ελπίδα μας προς τον νεογέννητο Χριστό.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η σημερινή αποστολική περικοπή, προερχόμενη από την σπουδαία επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς τους Εφεσίους. Σκοπός του μεγάλου Αποστόλου των εθνών ήταν η φανέρωση του σκότους και του θανάτου, στα οποία οδηγεί η αμαρτία, αλλά και η πρόσκληση για στροφή προς το φως, το οποίο πηγάζει από το πρόσωπο του Κυρίου μας.

«Αδέλφια», τους λέει, «ο Θεός με την πολλή αγάπη Του, αν και ήμαστε νεκροί εξ' αιτίας των παραπτωμάτων μας, μας χάρισε την ζωή, μαζί με τον αναστημένο Χριστό».

Η Έφεσος, κατά την εποχή εκείνη, δεν ήταν μία οποιαδήποτε πόλη. Κτισμένη στις εκβολές του ποταμού Καίστρου, έσφυζε από ζωή και αποτελούσε μία από τις μεγαλύτερες και λαμπρότερες πόλεις της Ανατολικής Μεσογείου. Το καύχημά της ήταν ο ναός της θεάς Αρτέμιδος, που θεωρούνταν ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου.

Σε αυτήν την πόλη της έντονης ζωής, σε αυτή την πόλη που τόσο έμοιαζε με τις σημερινές μεγαλουπόλεις του κόσμου μας, αποφάσισε ο απόστολος Παύλος να μιλήσει για θάνατο. Πράγματι, τί άλλο από ψυχικό θάνατο θα μπορούσε να προκαλέσει στους Εφεσίους η ολοκληρωτική πίστη στα είδωλα και η γενικευμένη ενασχόληση με την μαγεία που επικρατούσαν στην πόλη; Όποιος θελήσει να συλλάβει το μέγεθος της ειδωλολατρείας που επικρατούσε, αρκεί να ανατρέξει στο 18ο και στο 19ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων, όπου, με γλαφυρό τρόπο ο Ευαγγελιστής Λουκάς περιγράφει τις δυσκολίες που συνάντησε ο Παύλος στην πόλη αυτή, αλλά και τα θαυμαστά γεγονότα που συνέβησαν κατά την τριετή παραμονή του. Όπως αναφέρει, ασθενείς γιατρεύονταν και δαιμονισμένοι ελευθερώνονταν από τα πονηρά πνεύματα, αγγίζοντας απλώς και μόνον μαντήλια που είχε χρησιμοποιήσει ο Απόστολος Παύλος.

Δεν ήταν όμως αυτός ο σκοπός. Την αληθινή ζωή, την αληθινή χαρά, τον μόνο και αληθινό προορισμό του ανθρώπου θέλησε να διδάξει στους Εφεσίους ο Απόστολος Παύλος. Και για τα τρία αυτά, ένα και μοναδικό όνομα κήρυξε: Ιησούς Χριστός.

Αυτόν δίδαξε ως τον ενανθρωπίσαντα Θεό που έρχεται να σπείρει μέσα στην ανθρώπινη ψυχή τον σπόρο μίας καινούργιας ζωής. Αυτόν, που εισέρχεται στην ανθρώπινη ιστορία, πρόθυμος να επωμιστεί τις συνέπειες της πτώσεως των

Πρωτοπλάστων και να γίνει ο ίδιος, δρόμος προς την ζωή και την ένωση με τον Δημιουργό.

Τρία ρήματα με κοινό το πρώτο συνθετικό επιβεβαιώνουν πως η σωτηρία των ανθρώπων έχει ήδη συντελεστεί και εξαρτάται από τον καθέναν από εμάς να επωφεληθεί από αυτήν την δωρεά της θείας αγάπης:

«Συνεζωοποίησε», αναφέρει στον δεύτερο στίχο της σημερινής περικοπής ο Απόστολος Παύλος. Δηλαδή, η ζωή του Χριστού, που ξεκίνησε επί γης πριν δύο χιλιάδες χρόνια, έγινε η αφετηρία μίας καινούργιας ζωής για εμάς, τους ανθρώπους.

«Συνήγειρε», αναφέρει στον τρίτο στίχο. Δηλαδή, η Ανάστασή Του έγινε και δική μας ανάσταση, δικό μας ξύπνημα από τον τρομερό ύπνο του θανάτου.

«Συνεκάθισεν», αναφέρει, τέλος, στον ίδιο στίχο. Δηλαδή η επιστροφή Του στον θεϊκό θρόνο της Αγίας Τριάδος έγινε και δική μας επιστροφή στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα μας.

Ο μεγαλύτερος σκοπός όμως του μεγάλου Αποστόλου είναι να υπενθυμίσει στους Χριστιανούς της Εφέσου, αλλά και σε όλους μας, το μεγαλείο της καταγωγής και του προορισμού μας. Ακούστε, αδελφοί μου, με πόσο υπέροχο τρόπο ολοκληρώνεται η σημερινή περικοπή:

«Όχι των ψεύτικων ειδώλων, αλλά του αληθινού Θεού της αγάπης είμαστε δημιουργήματα. Μας ξαναέδωσε την ζωή δια του Ιησού Χριστού, με σκοπό να ομορφύνουμε την πλάση αλλά και την ζωή μας με καλά έργα».

Τα **Χριστούγεννα**, τα οποία, σε λίγες εβδομάδες, θα χτυπήσουν την πόρτα της καρδιάς μας, αποτελούν πρόσκληση για ένα τέλος στην εξάρτηση από μάταιες ηδονές που υπόσχονται πολλά, διαρκούν, όμως, λίγο και εγκαταλείπουν τον άνθρωπο με την στυφή γεύση της ματαιότητας. Πρόκληση για ένα τέλος στην απογοήτευση από σαγηνευτικές διδασκαλίες με ψεύτικα χρώματα και λάμψη, όπως ήταν στην εποχή εκείνη το μεγάλο άγαλμα της Αρτέμιδος. Πρόκληση για ένα τέλος στην ειδωλολατρία του πλούτου, που μετατρέπει τα καταναλωτικά αγαθά σε είδωλα, δήθεν ικανά να δώσουν στον άνθρωπο χαρά, ανίκανα, όμως, να απαντήσουν στην δίψα της ψυχής και ανήμπορα να της χαρίσουν ζωή γεμάτη γαλήνη και νόημα.

Τα Χριστούγεννα, όμως, αποτελούν πρόσκληση και για μία αρχή, όπως η ανατολή αποτελεί αρχή μίας καινούργιας ημέρας. Τί θα ψάλλουμε σε λίγες εβδομάδες; «Η Γέννησή σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως...»

Αλήθεια, ποιά είναι η γνώση που ανατέλλει και ετοιμάζεται να πλημμυρίσει με φως

την ψυχή μας; Είναι η γνώση της θεϊκής μας καταγωγής. Η γνώση πως αποτελούμε εικόνα του Δημιουργού μας. Η γνώση του προορισμού μας που δεν είναι άλλη από την ομοίωση με τον Θεό της αγάπης που έγινε άνθρωπος, προκειμένου, ο καθένας από εμάς, να γίνει κατά χάριν υιός και θυγατέρα Θεού.

Κάθε κτίσμα στην δημιουργία έχει, από τον Θεό, τον δικό του προορισμό. Είναι λοιπόν δυνατόν ο άνθρωπος, το τελειότερο από τα δημιουργήματα, να μείνει χωρίς τον δικό του προορισμό; Και ποιός είναι αυτός; Αυτό ακριβώς το ερώτημα έρχεται να απαντήσει σήμερα ο Απόστολος Παύλος, με τρεις μόνο λέξεις: «Αυτού εσμέν ποίημα».

Δηλαδή, Αυτού, του Θεού της αγάπης, είμαστε δημιουργήματα. Μέσα μας φέρουμε τα δικά Του χαρακτηριστικά, όπως ένα καλλιτεχνικό έργο φέρει την σφραγίδα του δημιουργού του. Σε εμάς όμως συμβαίνει κάτι περισσότερο: Η σφραγίδα αυτή αποκαλύπτει και τον προορισμό μας.

Από την στιγμή που ο Χριστός βρέθηκε ανάμεσά μας, με κάθε μας σκέψη και με κάθε μας πράξη, Εκείνον πρέπει να αναζητούμε και Εκείνον να μιμούμαστε. Αυτός αποτελεί την αποκάλυψη της αληθινής μας φύσεως: Είμαστε πλασμένοι για καλά έργα. Είμαστε πλασμένοι για την αγάπη. Είμαστε πλασμένοι για την τελειότητα. Αυτός αποτελεί την ουσία της ζωής μας και τον σκοπό της υπάρξεώς μας.

Η επικείμενη παρουσία Του στην γη ας αποτελέσει το μεγάλο δώρο των Χριστουγέννων προς εμάς και προς ολόκληρη την ανθρωπότητα και η ακλόνητη εμπιστοσύνη μας στην αγάπη και το έλεός Του ας μεταβάλουν την καρδιά μας σε ολοφώτεινο σπήλαιο υποδοχής της Χάριτός Του».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε τον Διευθυντή της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής Μεσολογγίου «Άγιος Ιωάννης ο Κουκουζέλης», κ. Νεκτάριο Δροσοπαναγιώτη και τον χορό των καθηγητών και των σπουδαστών που κόσμησαν τα Ιερά Αναλόγια του Ναού του Αγίου Αθανασίου, στην καθιερωμένη αυτή Θεία Λειτουργία της πρώτης Κυριακής του Δεκεμβρίου, όπου κάθε χρόνο ψάλλει η χορωδία της Σχολής.

Ευχαρίστησε επίσης τον Προϊστάμενο του Ναού, Πρωτοπρ. Νικόλαο Σταμάτη, ο οποίος και αυτός διδάσκει στην Σχολή Βυζαντινής Μουσικής Μεσολογγίου και τόνισε, ότι «μέσα στην Θεία Λατρεία μπορεί κανείς να απολαύσει τον αστείρευτο πλούτο της Βυζαντινής Μουσικής και της Βυζαντινής Υμνογραφίας. Χάρηκα για άλλη μία φορά, γιατί τον ωραίο αυτό χορό απαρτίζουν ικανοί καθηγητές και μαθητές, οι οποίοι με ιδιαίτερη επιμέλεια διδάσκονται την ιερά τέχνη του Δαμασκηνού εδώ, στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου.

Θέλω να απευθυνθώ στους γονείς των παιδιών και να τους πω, ότι η διδασκαλία της βυζαντινής μουσικής δεν είναι μόνο η εκμάθηση μιας τέχνης, αλλά είναι η εντρύφηση στην αρχαία ελληνική γλώσσα, είναι η σπουδή στην θεολογία της Εκκλησίας μας και κυρίως και προπάντων είναι η μεταλαμπάδευση του ήθους και του ύφους της βυζαντινής μουσικής και παράδοσης. Όλα αυτά που εισπράττουν τα παιδιά που φοιτούν στην Σχολή δεν μπορεί κανείς ούτε να τα υπολογίσει αλλά ούτε και να τα αξιολογήσει. Γι' αυτό σας παρακαλώ να προτρέψετε τα παιδιά σας να μαθητεύσουν σε αυτή την ιερά τέχνη. Είναι ίσως ένα από τα μεγαλύτερα εφόδια που θα λάβουν στη ζωή τους. Εύχομαι και προσεύχομαι αυτά τα παιδιά που σήμερα παρίστανται στο αναλόγιο ως μαθητές, να αναδειχθούν οι αυριανοί ιεροψάλτες της τοπικής μας Εκκλησίας και γιατί όχι και οι αυριανοί κληρικοί μας».

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε επίσης στα εφημεριακά κενά της Ιεράς Μητροπόλεως, αλλά και στην έλλειψη ιεροψαλτών. Απηύθυνε έκκληση και πρόσκληση σε όσους επιθυμούν και νοιώθουν μέσα στην καρδιά τους την κλίση από τον Θεό, να προσέλθουν να διακονήσουν την τοπική μας Εκκλησία και ευχήθηκε η

Σχολή Βυζαντινής Μουσικής Μεσολογγίου να καταστεί φυτώριο νέων ιεροψαλτών.

Τέλος, ενόψει της εορτής των Χριστουγέννων, ευχήθηκε σε όλους καλά και ευλογημένα Χριστούγεννα, υπογραμμίζοντας, ότι εφέτος «δεν θα πρέπει να νηστέψουμε τρία πράγματα: την αγάπη, την φιλανθρωπία και την προσευχή. Όλα τα άλλα ας τα στερηθούμε. Αυτά τα τρία οφείλουμε να τα προσφέρουμε αφειδώς για να είμαστε έτοιμοι τη νύχτα των Χριστουγέννων να υποδεχθούμε στην καρδιά μας τον τεχθέντα Βασιλέα».

Περισσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)